

Η συνάντηση του Χριστού με τη Σαμαρείτιδα (2ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο λόγος του Χριστού μετακίνησε την Σαμαρείτιδα σε άλλο επίπεδο. Φανέρωσε μπροστά της μια νέα δυνατότητα, που δεν προσδιορίζεται από την λογική αναγκαιότητα. Της άνοιξε την προοπτική κατακόρυφης θέασης και αναφοράς. Τότε η γυναίκα άφησε το βιοτικό πρόβλημα του νερού, ή ακριβέστερα το ξέχασε τελείως, όπως φαίνεται από την συνέχεια της αφηγήσεως, και ζήτησε να λύσει ένα άλλο πρόβλημα, να κορέσει μιαν άλλη δίψα, την μεταφυσική δίψα της.

Λέει: «Κύριε, βλέπω ότι είσαι προφήτης. Οι πατέρες μας λάτρεψαν τον Θεό στο βουνό αυτό, ενώ εσείς λέτε ότι τα Ιεροσόλυμα είναι ο τόπος, που πρέπει να λατρεύεται ο Θεός». Και τότε δέχεται την μεγάλη αποκάλυψη: «Έρχεται ώρα, και ήδη ήρθε, που οι αληθινοί προσκυνητές θα λατρεύσουν τον Πατέρα «εν Πνεύματι και Αληθεία. Πνεύμα ο Θεός, και τούς προσκυνούντας αυτόν εν Πνεύματι και Αληθεία δει προσκυνείν». Ο άνθρωπος γίνεται αυτό που πιστεύει και λατρεύει. Όταν πιστεύει και λατρεύει «εν Πνεύματι και Αληθεία» τον Θεό, γίνεται και αυτός

ως ένα βαθμό όμοιός του· γίνεται πνευματικός και αληθινός.

Τότε ξεπηδά η θρησκευτική πίστη της γυναίκας και λέει: «Ξέρω ότι θα έρθει ο Μεσσίας, δηλαδή ο Χριστός. Όταν έρθει εκείνος, θα μας τα εξηγήσει όλα». Και ο Ιησούς της λέει: «Εγώ ειμί ο λαλών σοι».

Η αποκάλυψη που δέχθηκε η Σαμαρείτιδα συνέπεσε με μια έκπληξη που δοκίμασαν οι μαθητές του Χριστού, που έφτασαν τότε εκεί. Αυτοί απόρησαν, πώς ο Διδάσκαλός τους μιλούσε με την γυναίκα εκείνη. Και η έκπληξή τους αυτή ήταν ένα χρήσιμο «σημείο». Ήταν μια προετοιμασία, που θα τους βοηθούσε να καταλάβουν ότι το Ευαγγέλιο που θα κηρύξουν υπερβαίνει και τα πιο αυστηρά φυλετικά, κοινωνικά και θρησκευτικά όρια.

Όσο ο άνθρωπος επιδίδεται στις βιοτικές του μέριμνες, μένει προσηλωμένος στα εγκόσμια και λησμονεί τις βαθύτερες ανάγκες του. Όταν όμως από κάποια αιτία ξυπνά η βαθύτερη πνευματική ανησυχία του και διαπιστώνει ότι βρίσκει την απάντηση στο λησμονημένο και συχνά απωθημένο υπαρξιακό ερώτημα της καρδιάς του, τότε λησμονεί τις καθημερινές ανάγκες του και απωθεί τις βιοτικές του μέριμνες.

«Άφησε η γυναίκα την στάμνα της εκεί, πήγε στην πόλη και είπε στους ανθρώπους. Ελάτε να δείτε έναν άνθρωπο που μου είπε όλα όσα έκανα στην ζωή μου. Μήπως αυτός είναι ο Μεσσίας;» Προφανώς η Σαμαρείτιδα είχε πεισθεί ότι αυτός είναι ο Μεσσίας. Αυτό άλλωστε ήθελε να αναγγείλει στους συμπολίτες της. Ήθελε να τους καταστήσει κοινωνούς της μεγάλης χαράς της. Αλλά και ως άνθρωπος θα ήθελε ίσως να επιβεβαιωθεί και από τους άλλους για την εκπλήρωση της κοινής προσδοκίας τους. Και η επιβεβαίωσή της αυτή έγινε με την εμπειρία που απέκόμισαν οι συμπολίτες της από την συνάντησή τους με τον Ιησού. Μοιρασμένη χαρά, διπλή χαρά. Χαρά που ανήκει σε όλους και στον καθένα. «Ουκέτι δια την σην λαλιάν πιστεύομεν αυτοί γαρ ακηκόαμεν, και οίδαμεν ότι αυτός εστίν αληθώς ο Σωτήρ του κόσμου ο Χριστός».

Η πραγματική πίστη δεν στηρίζεται στην ακοή ή την πληροφορία αλλά στην προσωπική εμπειρία. «Γεύσασθε και ίδετε ότι χρηστός ο Κύριος», λέει ο Ψαλμωδός. «Έρχου και ίδε», είπε ο Φίλιππος στον Ναθαναήλ». Αν δεν δεις τον Θεό μέσα στην ζωή σου, λένε οι Πατέρες της Εκκλησίας, μην περιμένεις να τον δεις μετά τον θάνατό σου. Εδώ ετοιμάζονται τα πνευματικά αισθητήρια, με τα οποία γίνεται αισθητός ο Θεός και ο πλούτος της Βασιλείας του.

Ιδιαίτερα ο σύγχρονος άνθρωπος έχασε τα πνευματικά αισθητήριά του και παραμένει άσχετος προς την πνευματική πραγματικότητα. Έχασε εν πολλοίς και την αίσθηση της εκπλήξεως, της καθημερινής εκπλήξεως, γιατί μηχανοποίησε την

ζωή του και την μετέτρεψε σε ανιαρή ρουτίνα. Όπως είναι ολέθριο για τον ιερέα να συνηθίσει την Θεία Λειτουργία και τις λατρευτικές τελετές που τελεί, έτσι είναι ολέθριο για τον κάθε άνθρωπο να συνηθίσει την καθημερινή ζωή του και να αδιαφορεί για τις ευκαιρίες και τις εκπλήξεις της.

Η ανθρώπινη ζωή είναι μία ισόβια λειτουργία. Και είναι γεμάτη με μικρότερες ή μεγαλύτερες εκπλήξεις, θετικές και αρνητικές· θετικές, που τις βλέπουμε πολλές φορές αρνητικά, αλλά και αρνητικές, που θα μπορούσαμε να τις δούμε και να τις ζήσουμε θετικά. Όποιος διατηρεί κάπως το «ύδωρ ζων», που ενσταλάχθηκε μέσα του κατά το Βάπτισμα, μπορεί να ζει την καθημερινότητά του δημιουργικά με όλες τις θετικές και τις αρνητικές εκπλήξεις της, ξεδιψώντας με το «ύδωρ ζων»· αφομοιώνοντας την αλήθεια της αιώνιας ζωής και δίνοντας νόημα και περιεχόμενο στον προσκαιρότητα.

(Περιοδικό Ορθόδοξη Μαρτυρία, αρ. 98 -Φεβρουάριος 2012, σ. 30-34)